

A KOLLÉGIUMI ÉLET SAJÁTOSSÁGAI
/ELŐADÁS/

Készítette: Rozgonyi Zoltán
pedagógiai szakértő

ELŐADÁS

Kedves Kollégák!

Sok szeretettel köszöntelek benneteket az internátusi szakmai napon. E tanév januárjától a kollégium szaktanácsadói feladatok egyike, olyan szakmai ajánlás elkészítése, amelyet a kollégák a tanévek során fel tudnak használni.

Úgy gondolom, hogy a Kollégiumi nevelés országos alapprogramjának a kidolgozásával, a pedagógiai program átdolgozásával megküzdött valamennyi kollégium, és számba vette lehetőségeit, hiszen a helyi adottságok rendkívül különbözőek. Ezért mondanivalóm főbb részét olyan nevelési eljárások bemutatására fordítom, amelyek gondolatébresztőek, esetleg elgondolkodtatóak, vitára, megbeszélésre adnak alkalmat.

Ezt természetesen a szakirodalmak alapján tettem, amelyek előadásom szövegének melléleteként a bibliográfiájában megtalálható.

A főbb gondolatokat Brezsnay László: A bátorító nevelés alapja című kiadványa, illetve Lappint Árpád: Az értékekre alapozott nevelési modell megalkotásának szükségessége és esélyei címmel megjelent cikke alapján adom át.

A kollégium területén különösen fontos, hogy közel azonos módon gondolkodjunk legfontosabb dolgainkról. Ebből az következne, hogy szakmai közmegegyezésen alapuló szabályokat is elfogadjunk, mert ez erősítheti a kollégiumi nevelők belső összetartozását és ezáltal társadalmi megbecsülésünket, amelyet e szakma, de különösen a kollégiumi részterület még sokszor nélkülöz.

Igazodási pontokat kívánunk megfogalmazni olyan helyzetekre, amelyek jogi eszközökkel nem szabályozhatók. Ennek természetesen nem egyedüli módja, a szakmai napok megrendezése, hanem számos egyéb lehetőséget kívánunk biztosítani, munkánk összehangolására, a véleménycserére, az együttgondolkodásra, problémák megbeszélésére. (esetleg egy kiadvány kiadása) - A másik javaslat, hogy félévenként legalább 2 kollégium mutatkozna be. Megmutatva és bemutatva esélyeiket, lehetőségeiket, nehézségeiket.

Hisszük azt, hogy az ilyen tapasztalatcserével egybekötött gondolkodás sokat segítene nehéz helyzetben élő kollégiumoknak, tanácsot, segítséget kaphatnának más kollégáktól.

Természetesen nem anyagi oldaláról közelítenénk a kollégiumokhoz, hanem a lehetőségek kiaknázása felől, s így ötleteket adnánk.

A kedvező helyzetben lévő kollégiumoktól ellesni jó dolgokat nem szégyen! Minden kollégiumba közösen el szeretnénk jutni!

Sokan és sokszor elmondták, hogy a mai diákokhoz fel kell készülniük a pedagógusoknak, a nevelőknek. Nem elég és egyre kevésbé elég a hajdan vagy akár pár éve megtanult pedagógiai

módszer. Értékes szakirodalmak sora foglalkozik a jelen kor diákjaival, a hozzájuk vezető úttal, a diákok megközelítésének lehetséges módjáról.

Sok helyen indítanak pszichológiai, pedagógiai tréningeket, amelyek sokat segítenek mindannyiunknak.

Aki egy másik embernek segíteni akar, mindeneelőtt meg kell őt érteni. A megértést megtanulni, ez a végső értelme lehet a kollégiumi csoportnak, mint beszélgető közösségnek.

A személyiségfejlesztéshez alapvetően szükségesek bizonyos társas helyzetek. A kollégiumi élet is végeredményben ilyen társas helyzetek sorának fogható fel.

1. Az internátus, mint példaértékű nevelési intézmény

Az internátus gondjai nem csupán intézményi szinten jelentkeznek, hanem az oly sokat emlegetett internátusi munka, nevelőtanári megbecsülés napi szembesülései során is.

E megbecsülésért nekünk magunknak kell szót emelni, és bizonyítani a társadalom előtt, hogy önálló nevelési területként legalább olyan fontos az internátus, mint maguk az oktatási intézmények.

A pedagógus társadalom belső hierarchiájában elfoglalt rossz pozíciót is létszükségletünk megváltoztatnunk. Ez kizárólag olyan kollégiumi tevékenységrendszer felmutatásával, a kollégium funkcióinak eleget téve tudunk eredményeket produkálni, nemcsak a magunk számára, hanem annak igazolására is, hogy milyen tartalmi munka folyik a kollégiumban.

A nevelés módszerei tekintetében is elől kell járnunk, példaértékű, új nevelési ismeretekkel kell rendelkezünk, hogy munkánk elismerése valamilyen módon eljusson azokhoz, akikre megítélésünk, értékelésünk tartozik.

Ha ezeket az eredményeket, tényeket nem tudjuk felmutatni, akkor jogos felvetéseink siránkozásnak hatnak, s előbbre nem jutunk.

2. A kollégiumi nevelés funkciói

Mint ahogy az előzőekben szó esett róla, a kollégium több funkciójú intézmény.

Ilyen funkciók:

1, ...hogy a kollégiumnak biztosítani kell a tanulás bizonyos elemi feltételeit.

Természetesen a lakhatási és étkezési feltételek ebbe a kategóriába tartoznak.

2, A másik a család pótló funkció

- értékorientációs tevékenységgel,

- életmódformáló

- életmód-alakító tevékenységrendszerével

3, A következő a demokráciára nevelő funkció

- ennek sajátos lehetőségei adottak szinte minden kollégiumban

4, Kitétetett szerepe lehet és van is a negyedik funkciónak, ez pedig az esélyegyenlőtlenség mérséklésének funkciója.

A felzárkóztatás, a tehetséggondozás szerepe.

E funkciók felsorolását azért tartottam fontosnak, hogy ennek kapcsán azt is kiemeljük, hogy a lakhatási feltételek, a családpótló és a demokráciára nevelés bizonyos elemei jól működnek a kollégiumok döntő többségében, de nagy lehetőségek vannak és a legtöbb adósága van a kollégiumoknak a tehetséggondozás, az esélyegyenlőtlenség mérséklése terén.

E lehetőség kollégiumi kihasználatlanságának számos okai vannak, kezdve a pedagógiai kultúra hiányosságaitól az anyagi és feltételrendszer hiányáig.

E téren mindennek ellenére előre kell lépni, s meg kell jelenni e törekvéseknek az internátusok életében. Ebben tudunk felmutatni olyan eredményt, amely kiválthat megbecsülést, tekintélyt a kollégiumi munka és tevékenység iránt. Ennek átgondolása, a feltételek megteremtéséért tett lépések megindulása elkerülhetetlen lesz az elkövetkezendő időkben, ha fenn szeretnénk tartani magunkat.

A másik gondolat, amely a kollégiumok tanulói létszámcsökkenésének megállítása érdekében lehet és kell tenni, hogy a munkaerőpiacon (továbbtanulás) növelni kell tanulóink esélyeit.

Átgondolásra érdemes, hogy a délutáni, esti időt, milyen új ismereteket nyújtó tanfolyamokkal lehet bővíteni, amelyek kiegészíthetik az iskolában szerzett szakmát, illetve újat is adhatnak, gimnáziumok esetében pedig valamilyen plusz ismeretet nyújtanak, amellyel továbbtanulás hiányában - az elhelyezkedés esélyeit növelhetjük.

Vagyis mindenképpen valami pluszt kell-nyújtani a kollégiumnak, hogy érdemes legyen kollégistának lenni.

Azt is jól tudjuk, hogy a pályázatok lehetőségei a kollégiumok számára sokkal szűkebbek, bár szép példák vannak, így anyagi források hiányában nagyon nehéz elindulni. E területen a kollégiumok összefogására is szükség van, hogy felhívjuk hivatalos fórumok, pályázat kiírók figyelmét, hogy a kollégiumoknak biztosítsanak lehetőséget és pályáztassák különféle programok megvalósítására. Ha kellő megalapozottsággal alá tudjuk támasztani elképzeléseinket, eredményeket érhetünk el.

3. Gondok és problémák

A kollégium hasonlóan más nevelési intézményekhez, számos gonddal, problémával kerül szembe, amelyre választ kell adnia, amelyet meg kell tudni oldania.

Ilyen az a tény, hogy egyre több a nyugdíjas, rokkantsági nyugdíjas vagy éppen munkanélküli

szülő. Természetes, hogy ez a családi háttér meghatározója a tanuló személyiség formálódásának, így sokkal jobban kell ismernünk azt, mint ahogy eddig történt.

Egyre gyakoribb a feldolgozatlan személyes tragédia, amelyet a válás, a szülők halála, elvesztése okoz a tanulóknál.

A diákoknál fellelhető személyes szókincs gyenge kifejező készség, a jó tanulási előmenetel és siker hiányát eredményezi. Közülük sokan csak a nehezen megtanult ismeretek mechanikus visszaadására képesek. Egyre több a felszínes, cinikus vagy egyenesen pesszimista beállítottságú tanuló, amely ugyan a korra jellemző értékválságból eredő zavarral magyarázható, de feltétlenül figyelniük kell erre is. Az új tanulók egy része nehezen illeszkedik be a közösségbe. Viselkedésük visszahúzódó, nemegyszer szorongó.

Sok a kiegyensúlyozatlan, érzelmileg labilis, így magán nehezen uralkodó tanuló. Ezekben az esetekben nyilván a megfelelő önkontroll is hiányzik és az önértékelés, önkritika, mint fontos személyiség-összetevő jóval több tanulóknál nem megfelelő.

Általában gondot jelent a tanulók terhelhetősége is. Elég sok a fáradékony diák és többjükből hiányzik a megfelelő kitartás egy feladat maradéktalan elvégzéséhez.

Tudjuk és érzékeljük azt, hogy a kollégiumi kötöttségek soha nem voltak népszerűek a diákok körében - most pedig végképp nem az.

A közösségért végzett munka elvesztette értékét a diákok szemében és a dicséret vagy éppen jutalom sem elégséges motivációs tényező sokaknál. A tanulók zöme inkább a büntetésre érzékenyebb, s gyakran az iskolai következmények miatt.

4. A tanulók viselkedése és ami mögötte van

Annak érdekében, hogy minden egyes tanulónak segíteni tudjon a kollégiumi nevelő, mindenekelőtt meg kell tanulnia „megérteni” őket.

Zavaró magatartások mögött pusztán megfigyeléssel is meg lehet állapítani a tanuló viselkedésének célját. Ehhez meg kell néznünk, mi a célja a diáknak a magatartásával. Viselkedése következményéből rendszerint következtetni lehet szándékára és céljára. Ha a pedagógus bosszankodik, akkor a diák valószínűleg a figyelmét akarja felkelteni: ha kihívást érez, akkor a diák hatalmi harcban áll vele.

Ha a pedagógus mélyen sértve, megbántva érzi magát, akkor a tanulón bosszút akar állni. Ha a nevelő kész arra, hogy elbátortalanodva feladjon minden kísérletet a befolyásolásra, akkor valószínűleg olyan tanulóval van dolga, aki a tehetetlenségéről akarja meggyőzni őt. A tanulói cél felismerése már önmagában is nagy segítséget jelenthet, mert a pedagógus megérti: nem szabad áldozatul esnie a gyerek provokációjának. Bizonyos magatartásformák azonnal megszűnnek, ha nincs hatásuk a pedagógusra.

Természetesen ez sok esetben nem elég, a nevelőnek értenie kell a valamennyi neveltjére érvényes, tehát nem specifikus módszerek alkalmazásához.

Amíg nem ismerjük fel a tanuló zavaró magatartásának motivációját, hajlamosak vagyunk rá, hogy a magatartásokat címkézzük. Ha egy tanulót lustának, álmodozónak, agresszívnek nevezünk, rámutatunk figyelmének vagy kitartásának hiányára, és azt hisszük, hogy ezzel „megmagyaráztuk” a magatartását.

Ez azonban nem így van. A címkézések nem magyarázzák, csak leírják a magatartást. A magatartás csak akkor értelmezhető, ha a tanuló törekvéseit céljai vonatkozásában ragadjuk meg. Tudvalevőleg nevelésünk gyakorlata a hibákra koncentrálnak. A hibák azért elviselhetetlenek, mert rendszerint valamilyen tekintély igényével való szembenállást fejeznek ki. Helyesen viselkedni azt jelenti: azt tesszük, amit elvárnak tőlünk. A hibáktól való tartós félelem a társas helyzet bizonytalanságát fejezi ki, azt a félelmet, hogy a hibák miatt elveszítheti valaki önbecsülését. A mai diák magatartási gondjai erre is visszavezethetőek.

Sok tanuló azért viselkedik rosszul, mert így akarja bizonyítani függetlenségét a büntető tekintélytől.

Tegyen egy pedagógus a tanítványával bármit, befolyása, hatása attól fog függeni, hogy a tanulót bátorította-e, önbizalmát növelte-e, vagy pedig elbátortalanította.

Függetlenül attól, mennyire érthető és igazolható a pedagógus magatartása, ha a diákot elbátortalanítja, akkor árt neki.

Szomorú és gyakori, hogy minél félénkebb egy tanuló, annál kevesebb bátorítást kap.

Az előzőekben arra a központi gondolatra szerettem volna irányítani a figyelmet, amely szerint felkészültség, önképzés és eszközök nélkül a diák valóságos megismerésére sem vagyunk képesek, nemhogy hatékonyan tudnánk formálni személyiségét.

Fontos és döntő pedagógiai elv, a tanulók bátorítása, amelynek több eleme is jelentős. Ilyenek:

- ◆ megbecsülni a tanulót úgy, ahogy van
- ◆ bizalmat mutatni iránta
- ◆ hinni képességeiben
- ◆ elismerni a jó teljesítményt, vagy igyekezetet
- ◆ felhasználni a csoportot az egyén fejlesztéséhez
- ◆ a csoportot úgy tagolni, hogy minden gyerek megtalálja a helyét benne
- ◆ fokozatosan haladni a fejlesztésben, terhelésben
- ◆ felismerni a tanuló erős oldalait, és arra építeni
- ◆ a tanuló érdeklődését figyelembe venni.

5. A megoldásokhoz vezető út egyike...

A kollégium, mint tudjuk sajátos - az iskolától - eltérő pedagógiai feltételrendszer között működik. Ez számos kedvező lehetőséget teremt, különösen a nevelés terén. Mindenekelőtt az együttes közös élmények, a foglalkozások viszonylagos kötetlensége, az idővel való szabadabb, rugalmasabb gazdálkodás, a diákok között kialakítható, közvetlen, bizalmi kapcsolaton alapuló együttműködés lehetősége. A közös tevékenység, a kiscsoportok kialakítása és munkája, a konfliktusok, közös megmozdulások mind-mind kitűnő alkalmak az olyan jellemvonások megszilárdításához, mint a segítőkészség, a kezdeményezőkészség, a becsületesség a „fair”, az önkontroll. A kollégiumi együttlét minden mozzanata hatással van a személyiség alakulására. (a keresztyén szellem, a hit, a szeretet, a bizalom) Elengedhetetlen azonban, hogy a tanár ezek fejlődését elősegítse időről-időre helyesléssel vagy helytelenítésével, tanácsaival, a következmények bemutatásával.

Természetes, hogy minden kollégiumban vagy pedagógus pályán munkálkodó kolléga tudja, hogy a személyiségfejlesztés nem új dolog, hiszen nevelőmunkánk során valamennyien ezt célozzuk meg, csak nem intézményesen biztosított feltételek és módszertani segédanyag mellett, hanem a tanári önállóság keretén belül a nevelők felkészültsége alapján, a házirend és napirend által behatárolt szűkebb időkorlátok között.

El kellene gondolkodnunk azon, hogy az internátusok között, a kollégiumi nevelők körében nem lenne-e célszerű bizonyos területen kollegáknak oly módon képezniük magukat, hogy azt továbbiakban tréningek vezetése kapcsán országosan is kamatoztatni tudnánk. Így egy-egy kolléga tudását, felkészültségét fel tudná használni a többi kollégium. Például tanulási tréningeket, személyiségfejlesztő tréningeket lehetne ily módon szervezni tanulóinknak. A jövőben elkerülhetetlen lesz a kollégiumok közötti szakmai együttműködés a célszerűség, a gazdaságosság és mondjuk meg őszintén az értelmes tevékenység jegyében. Egyre inkább olyan plusz ismereteket kell nyújtania a kollégiumoknak, amelyek vonzzák a tanulókat, akik tudjuk szabadságra vágnak és nem kötöttségekre, de mégis a kollégiumban olyat kap, amelyet máshol nem. Az amúgy is csökkenő létszámhiány megakadályozásának ez csak az egyik, a kollégiumi nevelésben, tevékenységben rejlő módja.

6. Néhány segítő alaptétel

Aki a tanulók iskolai vagy szociális gyengéit, téves beállítottságait korrigálni akarja, annak elsősorban a motívumokat és a magatartás céljait kell felismerni.

A megfigyelő pedagógus, nevelő, akkor juthat megfelelő információk birtokába, ha

- 1, ismeri azt a környezetet, amelyben a magatartás megjelenik. Ez esetben a szituációt a tanuló szemszögén keresztül kell néznie, nem pedig a nevelő posztjától, az ő tapasztalatai és az- ő értékítélete birtokában;
- 2, tudja, hogy mi a dolog lényege; a helyett ugyanis, hogy csak azt figyelné, mit és hogyan csinál a tanuló, föl kell ismernie az adott magatartásmód célját;
- 3, minden ezzel összefüggésben álló magatartást figyelembe vesz és regisztrál, az egyedieket és szokásosakat ugyanúgy, mint a szokatlanokat, hiszen a tanulóknak minden lépése jelentős.
- 4, figyelembe veszi, hogy a magatartás nem csupán reakció a külső ingerekre, hanem a tanuló azon törekvéseinek alkotó része, amellyel helyet teremt magának a világban;
- 5, kellően figyel az ismétlődő magatartásbeli sémákra;
- 6, figyelembe veszi a tanuló fejlettségi szintjét.

Egyes tanulók úgy viselkednek, mintha az lenne az egyetlen életcéljuk, hogy mindenütt ők elsők legyenek, vagy a legjobbak, vagy a legrosszabbak.

Mások azt hiszik, hogy senki nem szereti őket és ezért a csoporton belül a rendbontó szerepet játsszák. Megint mások a szülők vagy a pedagógusok támogatásával tudnak valamit elérni, ismét mások kizárólag valamilyen jól körülhatárolt szerepben találnak biztonságot.

8. A tanuló bátorításának vezérgondolatai

Minden olyan nevelői ráhatás, amellyel a fejlődést kívánjuk elősegíteni vagy valamilyen tanulási folyamatot elindítani, szerepet játszik a bátorítás.

Nem várhatunk el haladást, ha nem értjük meg, hogy egy tanulónak bátorító támogatásra is szüksége van.

A tanulóknak szükségük van saját értékeik tudatára. Sokan ezt az érzést „biztonságnak” nevezik.

Hogyan adhatunk biztonságot?

- ❖ Te azokhoz tartozol, akik ezt meg tudják tenni.
- ❖ Egy kísérlet nem árt. Ha valami nem sikerül, az még nem bűn.
- ❖ Sok olyan alkalmat kellene biztosítani, ahol sikeres teljesítményt lehetne elérni.
A mércék ne legyenek olyan magasak, hogy a tanulók semmiképpen ne tudjanak ezeknek megfelelni.
- ❖ Minden valamennyire is sikeres kísérletet el kell ismerni. A tanulónak ugyanis bíznia kell abban, hogy valamit véghez tud vinni és valamilyen eredményt tud felmutatni.
- ❖ A tanulót olyannak kell elfogadni, amilyen, és úgy szeretni azért, hogy ő saját magát is szeretni tudja.

Az ezen elveken alapuló hozzáállás már önmagában bátorítást jelent és elősegíti a tanulni, a fejlődni akarást.

Jelzi a tanulónak, hogy a nevelő bízik benne, olyannak fogadja el amilyen, nem pedig olyannak, amilyennek lennie kellene.

A bátorítás a nevelés nagyon komoly része. A bátorítás kissé leegyszerűsítve pedig azt jelenti: bizalmat mutatni a tanuló iránt. Ennek célja nem más, mint segíteni a tanulót, hogy bátorságát, felelősségérzetét és szorgalmát fejlessze.

9. A tanuló bátorításának módszerei

Elsőként a tanuló megbecsülése, amely abból a mély meggyőződésből kell, hogy táplálkozzon, hogy mindenkiben lakozik valami jó, hogy magában hordozza a képességet a fejlődésre, léteznek pozitívumai. A tanulónak éreznie kell, hogy megérdemli törődésünket, mielőtt hinni tudna önmagában.

A következő a bizalom, amelyet oly módon kell demonstrálni, hogy a tanulónak tényleg megjöjjön az önbizalma.

Szükség van a jó teljesítmények és az őszinte igyekezet elismerésére.

Minden magatartásnak szociális jelentősége van, és azt is tudjuk, hogy a diákok egyik legfőbb célja a csoporthoz való tartozás. Ha ezt az álláspontot magunkévá tudjuk tenni, fel fogjuk tudni használni a csoport segítségét az optimális egyéni fejlődés érdekében.

Minden nevelő számára igen hasznos lenne, ha tanév elején feljegyzéseket készítené a tanulók előnyös, erős oldalairól. Aki ismeri a tanuló képességeit, az jó kapcsolatot képes kiépíteni.

Mi pedagógusok gyakran hajlunk arra, hogy a hibák megtalálásában, annak kijavítása érdekében munkálkodjunk. Ha viszont a tanulókkal létesített kapcsolat főként azon alapul, hogy rámutassunk a hibákra, a pedagógiai ráhatás - legyen az bármennyire jó szándékú nem vezet túl nagy eredményre. Az erős oldalak és a jó adottságok hangsúlyozásán van a lényeg.

“Kollégiumi tanárnak lenni nem könnyű. Csak igazi pedagógus elszántsággal, optimizmussal, tanári hittel végezhető hivatás”

/Simon István: A kollégiumi nevelőtanár. Budapest, 1993, OKI. /

Köszönöm a figyelmeteket. Remélem az előadás sokakban ébresztett gondolatokat, és azt megosztja mindannyiunkkal. Várom észrevételeket, hozzászólásokat.

SZAKBIBLIOGRÁFIA

Bagoly Emőke - Telkes József (szerk.): *Személyiségfejlesztő módszerek az iskolában*. Budapest, 1988, Tankönyvkiadó.

Balogh László: *Tanulási stratégiák és stílusok, a fejlesztés pszichológiai alapjai*. Debrecen, 1998, Kossuth Egyetemi Kiadó.

Benedek István: *Kollégiumi neveléstan*. Budapest, 1997, OKI.

Breznysnyánszky László: *A bátorító nevelés alapjai*. Budapest, 1998, IF Alapítvány, /Alternatív füzetek 10./

Farkas István (szerk.): *Kollégiumpedagógia*. /Tanulmányok a kollégiumi nevelés témaköréből/ Budapest, 1993, Molnár és Molnár Nyomdaipari Bt.

Ferku Imre: *Tehetségnevelés*. Nyíregyháza, 1996, OKTESZT Kiadó.

Fürstné Dr. Kólyi Erzsébet – Sipos Endre (szerk.): *Milyen legyenek? Mit kell tudnom, mit kell tennem?* 1995, Konsept-H Kiadó.

Kósáné Ormai Vera (szerk.): *Személyiségfejlesztő játékok*. Budapest, 2002, Iskolafejlesztési Alapítvány.

Lappints Árpád: *Az értékekre alapozott nevelési modell megalkotásának szükségessége és esélyei*. *Új Pedagógiai Szemle*, 1998. 6.sz.

Oroszlány Péter: *A tanulás tanítása tanári kézikönyv*. Budapest, 2004, Független Ped. Int. Tankönyvcentrum.

Simon István: *A kollégiumi nevelőtanár*. Budapest, 1993, OKI.

Szabó László Tamás: *A rejtett tanterv*. Budapest, 1988, Magvető Kiadó.

Szekszárdi Júlia: *Konfliktuskezelési technikák*. ALTERN füzetek

Tóth László: *Pszichológiai módszerek a tanulók megismeréséhez*. Debrecen, 1993, Kossuth Egyetemi Kiadó.

Veressné Gönczi Ibolya (szerk.): *Elhanyagolt gyermekek*. Debrecen, 2002, Kossuth Egyetemi Kiadó.

Vopeleczy György: *Útmutató a középfokú kollégiumi programok fejlesztéséhez*. Budapest, 1997, Fővárosi Pedagógiai Intézet.

Kollégiumpedagógia: *Tanulmányok a kollégiumi nevelés témaköréből*. Budapest-Zánka, 1993.

<http://www.kollegiumneveles.hu>